

Ünnepi beszéd 2014. október 23.

A hétköznapok egyszerű, csendes józanságában az Én csak önmagát akarja, egyedül akar lenni, s minden tudást, örömet magának akar megtartani, megvan és él. Az ünnepen azonban az Én-nek meg kell halnia. Az ünnepen a hétköznap értelme lepleződik le: az ember a többi emberrel egy magasabb létben találkozik, és kilép a hétköznapi, az egyéni létezésből. Ez az ünnep a közösség.

Tisztelt Hallgatóság!

Valóban, ahogy Hamvas Béla írja, nincs is más ünnep, csak a közösségé. Az ünnep közösségi létezés, mikor az egyéni érdekek fölé a másik embert, a többi embert helyezük, mikor egyéni céljaink a közösség javában oldódnak föl. Nemzetünk nagy pillanatai azért váltak ünneppé, azért váltak életté, mert lényegük mélyén nem az Én, hanem a közösség állt, az emberek tekintetüket nem az egyéni érdek, hanem az igazság felé fordították. Most, 1956 nemzeti ünnepén is az élet egy kiemelt pillanatában élünk, igen, mert nemzeti önérzetünk szempontjából is fontos, hogy tisztán lássunk, számot vessünk múltunkkal, és továbbadjuk utódainknak. Ahogy azt Babits Mihály írja "a múlt nem halt meg, hanem hat ránk, él testünkben, lelkünkben, egész valónk az egész múlt eredője. Minden jelen pillanat magában foglalja az egész múltat és valamit ad hozzá."

„Tetemre hívom itt a Duna partján a magyar fővárost: ez a város megtagadta ezeréves múltját, ez a város sárba tiporta koronáját, nemzeti színeit, és vörös rongyokba öltözött. Ez a város börtönre vetette, kiűldözte a hazából annak legjobbjait és egy év alatt elprédálta összes javainkat.” Ezt Horthy Miklós mondta 1919. november 16.-i gellért téri beszédében.

Kommunista vezetés Magyarországon a hatalomba visszatérő jobboldalnak eddig csak ezt hagyta 1919-ben, 1990-ben, 2010-ben is. A nemzeti jelképek megtagadásából, a keresztényi értékrend megcsúfolásából, az internacionalista-kozmozopolita szemléletből, a tehetségtelenség országlásából, a mesterségesen szegénysorban tartásból lett elege az embereknek 1956 októberében is.

1956 bebizonyította, egyetlen politikai rendszer, még egy diktatúra se maradhat fenn hosszútávon az emberek bizalma és támogatása nélkül. 1956 tiszta forradalom volt - az emberek leverték a gyűlölt jelképeket, de nem fosztogattak. A pesti forradalmárok pedig nemhogy szakítottak a civilizációval,

a törvénnyel, az erkölccsel, hanem éppen hogy visszaállították a kommunista diktatúra civilizálatlansága, törvénytelenége és erkölcstelensége után.

1956 forradalma azért is győzött, mert maga volt a csoda. Maga volt a csoda már megszületésében is, maga volt a csoda létezésében és halálában. Születésében, mert ott és akkor jött a világra, ahol és amikor senki sem számított rá. Létezésében, mert azokban a napokban megnyílt az ég, és emberfölötti erő győzte le a poklot. És halálában is csoda volt, mert bár jeltelen sírba, arccal föld felé fordítva, szögesdróttal összekötözve temették el, mégis föltámadt, itt van közöttünk ma is, és itt vannak azok is, akik hitet tesznek mellette újra és újra.

Feladatunk, sőt kötelességünk az emlékezés - hiszen ma már a történeti források alapján egyre tisztul a kép, minősítése egyértelmű, az eseményekből, az átélők személyes emlékezeteiből egyre többet ismer meg a történeti tudat. Sokszínű, sodró erejű, tiszta célú és önbecsülésünket helyreállító forradalom volt az 1956-os, amelyet a szabad világ szemlesütve ismert el (bár lelkiismerete teljesen nem lehet nyugodt, hogy tétlenül nézte eltiprását). Albert Camus a híres francia író a következő sorokat írta a magyarokról:

"A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt 20 esztendőben." E kijelentést ma sem érti a „művelt”, fülét betömő, a szemét eltakaró, fejét elfordító nyugati társadalom, amely a kereszténységet nem tartja az EU alaptörvényébe valónak, a nyíltság és az őszinteség helyett pící-séget (politikai korrektséget) vall, a természetes emberi kapcsolatok helyett a sokszínűség elfogadását hirdeti.

1956 szelleme mérce, ma is kötelez. Ma is rá kell ébrednünk, hogy párthovatartozástól, származástól, vagyoni helyzetünktől függetlenül elsősorban valamennyien magyarok vagyunk, egy nemzet. Csak magyarként, csak egy nemzetként védhetjük meg a szabadságunkat, csak egy nemzetként lábalhatunk ki a válságból, csak egy nemzetként tervezhetünk jövőt magunknak. Csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok az életüket adták, és soha, sehol - még közvetve sem - igazoljuk a gyilkosokat.

Kecskés László

2014. október 23.